

„Det forstaar jeg ikke. Naar Faderen kun vilde give Datteren til en Adelsmand —“

„Ja, vi *skaffede* naturligvis Fyren det Adelskab. Det kostede os fire Tusind Dollars. Men saa var det ogsaa et af Europas ældste og fineste Navne. Det gik meget nemt. Fyren leverte os Adressen paa en gammel Enkegrevinde von Raben-Rabenstein i hans Hjemegn, en fattig Djævel, som levede af at have Pensionat for unge Piger. Vi sender hende en lang Skrivelse med Billet til New-York og Retur og udbeder os hendes ærefulde Nærværelse ved den højtidelige Aabning af et nyt Børneasyl, som vi havde oprettet i filantropisk Øjemed, — det var tre Unger fra Gaden og en gammel, fordrunken Negerkælling, som vi havde engageret for tre Maaneder, — men det fortalte vi naturligvis ikke. Asylet skulde bære Kejserindens Navn, skrev vi, og være særlig beregnet paa Børn af østerrigske Forældre, ... *den* kunde hun jo ikke staa for! Det var en guddommelig Komædie! Ved hendes Ankomst med Dampskibet mødte hele Interessentskabet med Blomsterbuketter og køre hende i en Karet med fire Heste til en Galladinner paa Hotel Netherland, hvor hun blev præsenteret for Journalisterne som Hr. Stadlmanns kødelige Tante, — det stod altsammen at læse i Bladene Dagen efter. Saa viste vi hende et lovformeligt opsat Adoptionsdokument og viftede hende lidt for Næsen med en Tusinddollar-Check indtil hun besvimele. Seks Maaneder efter blev den nybagte Greve von Raben-Rabensteins Bryllup fejret med fyrstelig Pragt i Overværelse af hele Unionens Aristokrati. Jeg kan tale med derom, for jeg var selv blandt de Indbudne og havde den Ære at føre den unge Hertuginde af Catania født Simpson tilbords.“

Per sad foroverbøjet og snoede nervøst sit Overskæg. Hr. Delft havde med sin Fortælling stukket til hans ømme Sted: hans Pengeforlegenhed. Det var daarlig nok, at hans Midler slog til for hans personlige Fornødenheder i denne Tid. Hvorledes han skulde skaffe sig Penge til at faa sin Bog trykt — det Spørgsmaal havde kostet ham meget Hovedbrud.

Han havde siddet ganske rolig og med et fremkunstlet Smil hørt paa den vidtløftige Fortælling, der iøvrig ganske lignede de Røverhistorier, Hr. Delft plejede at give tilbedste efter Middagen i sin Svogers Hus. Han var kommen til at tænke paa, at det muligvis vilde være klogt at holde gode